

se år tvinges landkommunerne til at nedlægge velfungerende skoler, alene fordi der ikke er midler til at opretholde tilbuddene. I rapporterne står der, at skolelukninger ikke er årsag til, at lokalsamfundene må lukke og slukke. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Når man fjerner skoler og pasningstilbud fra de mindre samfund, bliver det umuligt at få en tilflytning af ressourcestærke personer i gang igen. Hvis vi mener noget med, at Danmark skal være i balance, skal det ikke være børnene på landet, der skal have de dårligste muligheder for skolegang. At sidde et par timer i en skolebus hver dag, ja, det kan fjerne motivationen hos selv den bedste elev.

Ikke nok med, at de små skoler nedlægges, de få kulturtilbud forsvinder også i disse år, antallet af biblioteker er reduceret kraftigt, og foreningslivet lider. Når skolerne forsvinder, jamen så forsvinder lærerne jo også, og de har gennem generationer været idrætsforeningernes og andre foreningers drivkraft. Jeg ved, at der i mange kommunalbestyrelser er en oprigtig vilje til at beholde levende, små landsbysamfund, men det koster. I dag målrettes der slet ikke penge til at understøtte en fortsat bosætning. Det er ikke nok at sætte en udsigtsbænk op eller at oprense et gadekær.

For at sikre beskæftigelsen i yderområderne er uddannelsestilbud som sagt vigtige – uddannelsestilbud af alle afskygninger. De almene gymnasier nyder fordel af et specielt udkantstilsbud, men hvor er de faglige uddannelser henne i det spil? Mener regeringen ikke, at disse uddannelser skal have samme fordel? Andelen af unge, der tager en erhvervsfaglig uddannelse, er 35 pct. i landdistrikterne og 33 pct. i hele landet, og det peger jo klart på, at erhvervsskolerne skal sikres i udkantsområderne med et udkantstilsbud, så skolerne er sikret et reelt driftsgrundlag. Skolepraktikken skal sikres lokalt, især under krisen nu som er særlig hård ved bygge- og anlægssektoren. Og endelig mener vi, at voksenuddannelserne er vigtige at etablere i udkantsområderne, for at man kan videreudvikle og opkvalificere arbejdskraften lokalt.

Kl. 16:29

Yderområderne oplever desværre i disse år et markant fald i antallet af arbejdspladser, ikke bare som følge af krisen, men også som følge af strukturændringerne i de primære erhverv i Danmark. Ikke mange er længere beskæftiget ved landbrug og fiskeri. Landbrugene bliver

større og større og mere og mere mekaniserede, og det samme kan siges om fiskeriflåden.

Arbejdsløsheden vokser hastigt i landområderne, fordi det er her, de arbejdspladser findes, der er mest følsomme over for kriser. Det gælder især inden for bygge- og anlægssektoren, her rammer krisen altid først, og da landdistrikternes andel af beskæftigede inden for denne sektor er næsten dobbelt så stor som de større byers, ja, så påvirkes landdistrikterne jo langt kraftigere og hurtigere.

Redegørelserne siger indirekte, at uligheden kommunerne imellem er blevet mindre, men beregninger, der er foretaget, godt nok efter at krisen virkelig er sat ind, viser, at uligheden stiger. Det nævnes kort, at yderkommunerne er blevet ramt hurtigere end andre kommuner af den finansielle krise, så derfor er det ikke længere korrekt at udtale sig om en formindsket ulighed mellem landets kommuner, og regeringens skattepakke er jo med til yderligere at understrege denne udvikling.

Vi har også et danmarkskort, som klart viser, at det er i yderområderne, de fattige bor. Det er uhyre problematisk, fordi store forskelle mellem regionerne fører til et endnu mere opdelt Danmark, hvor yderområderne igen bliver taberne. Længerevarende fattigdom øger risikoen for, at de sociale problemer bliver til en ond cirkel, hvor fattigdommen går i arv i generationer.

Derfor er det et noget fortegnede billede, der skabes i de to redegørelser, vi debatterer i dag, og teksten indrømmer det. Men det deprimerende er, at der ikke sættes en strategiplan op som et bolværk mod det, man ved der vil komme på grund af krisen, eller en plan for, hvad der skal gøres, for at hjælpe yderområderne.

Regeringens indsats for at skabe et Danmark i balance er slået fejl, det tilstår man selv i indledningen til den regionalpolitiske redegørelse, men nu kommer der så et samlet udspil til efteråret, der skal sikre en sammenhængende regionalpolitisk indsats. Må jeg spørge: Hvad er det for en indsats, der er sket indtil nu? Hvad er det egentlig for pejlemærker, man har uddelt de mange milliarder efter? Hvilke retningslinjer er det egentlig, de mange nedsatte vækstfora og lokale aktionsgrupper har haft at arbejde ud fra? Og hvorfor er det nu pludselig nødvendigt at fremlægge et samlet udspil? Uden en samlet politik på området er det tvivlsomt, om der overheadet har været en målelig effekt af de mange penge, der er givet ud.